

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

2005. március 1-je *

A T-169/03. sz. ügyben,

a **Sergio Rossi SpA** (székhelye: San Mauro Pascoli, Forlì-Cesena [Olaszország], képviseli: A. Ruo ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: P. Bullock és O. Montalto, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

a **Sissi Rossi Srl** (székhelye: Castenaso di Villanova, Bologna [Olaszország], képviselik: S. Vereia, M. Bosshard és K. Muraro ügyvédek),

* Az eljárás nyelve: olasz.

az OHIM első fellebbezési tanácsának 2003. február 28-i (R 569/2002-1. sz. ügy), a Calzaturificio Rossi SpA és a Sissi Rossi Srl közötti felszólalási eljárásra vonatkozó határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA,

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és S. Papasavvas bírák,

hivatalvezető: D. Christensen tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. május 12-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. szeptember 12-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. szeptember 11-én benyújtott válaszbeadványára,

a 2004. szeptember 14-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Az eljárás előzményei

- 1 1998. június 1-jén a beavatkozó a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a SISSI ROSSI szömegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 18. osztályba tartozó áruk vonatkozásában tették, az alábbi leírással: „bőr és bőrutánzatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárúk; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök; esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok”.
- 4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1999. február 22-i, 12/1999. számában hirdették meg.

- 5 1999. május 21-én a Calzaturificio Rossi SpA a 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján felszólalást tett a bejelentett védjegynek a „bőr és bőrutánszatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárak; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök” vonatkozásában történő lajstromozása ellen.
- 6 A felszólalás iránti kérelemben hivatkozott védjegyek az Olaszországban 1991. november 11-én lajstromozott MISS ROSSI szóvédjegy (védjegy-bejelentési szám: 553 016) és az ugyanezen a napon Franciaországra kiterjedő hatállyal lajstromozott MISS ROSSI nemzetközi védjegy (védjegy-bejelentési szám: 577 643). Az ezen korábbi védjegyekkel megjelölt áruk a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó „cipők”.
- 7 A beavatkozó kérelmére a Calzaturificio Rossi SpA a korábbi védjegyeknek a vitatott védjegy meghirdetését megelőzően öt éven át tartó tényleges használatára vonatkozó bizonyítékokat mutatott be.
- 8 A Calzaturificio Rossi SpA 2000. november 22-én közjegyzői okiratban rögzített, beolvadással történt egyesülését követően az azóta Sergio Rossi SpA elnevezésű felperes lett a korábbi védjegyek jogosultja.
- 9 2002. április 30-i határozatával a felszólalási osztály elutasította a védjegy-bejelentési kérelmet a felszólalásban szereplő valamennyi áru vonatkozásában. Lényegében úgy ítélte meg, hogy a felperes csak a „női cipőket” illetően szolgáltatott elegendő bizonyítékot a korábbi védjegyek tényleges használatára, illetve arra vonatkozóan, hogy ezen áruk és a védjegybejelentésben szereplő „bőr és bőrutánszatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárak; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök” hasonlóak. Ezenkívül a felszólalási osztály arra a következtetésre jutott, hogy a francia fogyasztó szemében ezek a megjelölések hasonlóak.

- 10 2002. június 28-án a beavatkozó fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen.
- 11 Az OHIM első fellebbezési tanácsa 2003. február 28-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, és elutasította a felszólalást. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó megjelölések kismértékben hasonlóak. A szóban forgó áruk terjesztő hálózatát, rendeltetését és jellegét összehasonlítva másfelől azt állapította meg, hogy az áruk közötti különbségek jóval többet nyomnak a latban, mint a kisszámú közös jegyek. Kiemelten vizsgálta és megcáfolta azt az állítást, miszerint a „női cipők” és a „női táskák” egymást kiegészítő kapcsolatuknál fogva lennének hasonlóak. Következésképpen a fellebbezési tanács szerint nem áll fenn az összetévesztés veszélye a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint.

A felek kérelmei

- 12 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- állapítsa meg a szóban forgó védjegyek összetéveszthetőségét, és helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

  - másodlagosan állapítsa meg a szóban forgó védjegyek „összeférhetetlenségét” a „női táskák” és a „női cipők” vonatkozásában, és állapítsa meg az ezen termékek között fennálló hasonlóságot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

13 2004. február 12-i levelében a felperes kifejtette, hogy kérelme elsődlegesen a megtámadott határozata egészben, másodlagosan részben történő hatályon kívül helyezésére irányul, amennyiben az kerül megállapításra, hogy a védjegyek nem téveszthetők össze a „női táskák” és a „női cipők” vonatkozásában.

14 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

Az első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt bemutatott bizonyítékokról

15 Annak alátámasztására, hogy a női cipők és a női táskák hasonló áruk, a felperes több okiratot mutatott be, köztük főként internetes oldalakról származó, női cipőket vagy női táskákat bemutató újságcikkeket, hirdetéseket, fényképeket. A beavatkozó internetes oldalak kivonatait mutatta be annak alátámasztására, hogy a felperes érveit és bizonyítékait el kell utasítani. Ezen okiratok egyikét sem mutatták be az OHIM előtt folyamatban volt igazgatási eljárás során.

A felek érvei

- 16 Az OHIM kiemeli, hogy a felperes által első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt bemutatott bizonyítékok nem fogadhatók el.
- 17 A tárgyaláson a felperes válaszában elmondta, hogy a bizonyítékokat el kell fogadni, mert a fellebbezési tanács megsértette a meghallgatáshoz való jogát. A felszólalási osztály ugyanis úgy ítélte meg, hogy a védjegyekkel megjelölt áruk hasonlóak. Mivel a fellebbezési tanács hatályon kívül akarta helyezni a felszólalási osztály határozatát azon az alapon, hogy az érintett áruk nem hasonlóak, erről figyelmeztetnie kellett volna a felperest, és biztosítania kellett volna számára a lehetőséget, hogy nyilatkozzon, illetve felmérje, célszerű-e további bizonyítékokat bemutatnia. A felperes szerint hatályon kívül kell helyezni a megtámadott határozatot azon az alapon, hogy a fellebbezési tanács megsértette a meghallgatáshoz való jogát. A keresetlevélben bemutatott bizonyítékok tehát mindenképpen elfogadhatók.
- 18 A beavatkozó által bemutatott okiratok elfogadhatóságáról sem az OHIM, sem a felperes nem nyilatkozott.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 19 Bevezetésképpen meg kell jegyezni, hogy amennyiben a felperes tárgyaláson tett észrevételeit úgy kell érteni, mint a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondatában rögzített meghallgatáshoz való jog megsértésére vonatkozó új jogalap előterjesztését, úgy ezt a jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

- 20 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke (2) bekezdésének első albekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet előterjeszteni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.
- 21 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy a felperes keresetlevelében nem kifogásolta, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondatát.
- 22 Meg kell továbbá jegyezni, hogy mivel a felperes számára már a keresetlevelének az Elsőfokú Bíróság Hivatalához történt benyújtásakor is adott és ismert volt az a tény, hogy a fellebbezési tanács elmulasztotta figyelmeztetni őt arról, hogy hatályon kívül kívánja helyezni a felszólalási osztály határozatát azon az alapon, hogy a védjeggyel megjelölt áruk nem hasonlók, így ez nem minősülhet az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ának első bekezdése értelmében vett új ténybeli vagy jogi helyzetnek.
- 23 A felperes által előterjesztett bizonyíték elfogadhatatlanságára vonatkozó vita szempontjából nincsen jelentősége annak az érveknek, hogy a fellebbezési tanács megsértette a felperes meghallgatáshoz való jogát.
- 24 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bírósághoz a 40/94 rendelet 63. cikke alapján benyújtott kereset a fellebbezési tanács határozatai jogszerűségének vizsgálatára irányul (az Elsőfokú Bíróság T-247/01. sz., eCopy kontra OHIM [ECOPY] ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5301. o.] 49. pontja; a T-128/01. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [Calandre] ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontja és a T-115/03. sz., Samar kontra OHIM – Grotto [GAS STATION] ügyben 2004. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2939. o.] 13. pontja).

- 25 Az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott, ám korábban az OHIM fórumai előtt nem ismertett tények csak akkor érintik az ilyen határozat jogszerűségét, ha az OHIM-nak ezeket hivatalból figyelembe kellett volna venni (az ECOPY-ítélet [hivatkozás fent] 46. pontja és a GAS STATION ítélet [hivatkozás fent] 13. pontja). Mint az következik a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének utolsó mondatából, miszerint a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban az OHIM a vizsgálat során kötve van a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez, az OHIM nem köteles hivatalból figyelembe venni azokat a tényeket, amelyeket a felek nem terjesztettek elő. Ennek megfelelően ezen tények és bizonyítékok nem kérdőjelezhetik meg a fellebbezési tanács határozatának jogszerűségét (a GAS STATION ítélet [hivatkozás fent] 13. pontja).
- 26 Amennyiben a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondatát megsértve megfosztotta őt annak a lehetőségétől, hogy a szóban forgó bizonyítékokat az igazgatási eljárás során időben bemutassa, úgy hivatkoznia kellett volna erre a jogalapra a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelme alátámasztásakor. Abból, hogy a fellebbezési tanács megsértette a felperes meghallgatáshoz való jogát, nem következik az, hogy az Elsőfokú Bíróság olyan tényeket és bizonyítékokat értékeljen, amelyeket nem terjesztettek elő korábban az OHIM fórumai előtt, legalábbis nem abban a mértékben, hogy az OHIM hivatalból köteles lett volna ezeket figyelembe venni.
- 27 A beavatkozó által előterjesztett okiratokra is értelemszerűen a 24. és 25. pontban kifejtett szempontok vonatkoznak. Mivel ezeket nem terjesztették elő az OHIM fórumai előtt, a megtámadott határozat jogszerűségét ezekkel nem lehet kétségbe vonni vagy utólagosan igazolni.
- 28 Következésképpen a felperes és a beavatkozó által válaszbeadványuk mellékletében előterjesztett bizonyítékok nem vehetők figyelembe.

Az OHIM irataira való általános hivatkozásról

- 29 Mind a felperes, mind a beavatkozó hivatkozik válaszbeadványában az igazgatási eljárás során előterjesztett valamennyi jogalapra és jogi érvre.
- 30 A Bíróság alapokmányának 21. cikke és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja alapján a keresetlevélnek tartalmaznia kell a hivatkozott jogalapok rövid összefoglalását. Az ítélkezési gyakorlat szerint ennek az összefoglalónak elegendően világosnak és egyértelműnek kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára a védekezésre való felkészülést és az Elsőfokú Bíróság számára – adott esetben további információk nélkül is – a keresetről való döntést. Az Elsőfokú Bíróság másfelől kimondta, hogy bár a keresetlevél szövegét a mellékelt okiratok egyes részeire hivatkozással alá lehet támasztani, a más – akár a keresetlevélhez mellékelt – iratokra történő általános hivatkozás nem pótolhatja a keresetlevélben a lényeges elemek hiányát, illetve, hogy az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy a felek helyett megpróbálja megkeresni a mellékletekben a vonatkozó részeket (lásd az Elsőfokú Bíróság T-231/99. sz., Joynson kontra Bizottság ügyben 2002. március 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2085. o.] – amelyet a Bíróság C-204/02. P. sz., Joynson kontra Bizottság ügyben 2003. december 10-én hozott végzése [EBHT 2003., I-14763. o.] megerősített – 154. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-56/92. sz., Koelman kontra Bizottság ügyben 1993. november 29-én hozott végzésének [EBHT 1993., II-1267. o.] 21. és 23. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez az ítélkezési gyakorlat az eljárási szabályzat 135. cikke 1. §-ának második bekezdése alapján e szabályzatnak a szellemi tulajdonjogok terén is alkalmazandó 46. cikke szerint éppúgy alkalmazható az Elsőfokú Bíróság előtt beavatkozóként fellépő, a fellebbezési tanács előtt folyó felszólalási eljárásban ellenérdekű fél válaszbeadványára, ha beavatkozóként lép fel az Elsőfokú Bíróság előtt (az Elsőfokú Bíróság T-115/02. sz., AVEX kontra OHIM – Ahlers a) ügyben 2004. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2907. o.] 11. pontja).
- 31 Következésképpen a felperes és a beavatkozó által az OHIM elé terjesztett iratokra hivatkozó keresetlevél és válaszbeadvány elfogadhatatlan abban a részében, amelyben a bennük foglalt általános hivatkozás nem köthető össze a keresetlevélben, illetve a válaszbeadványban kifejtett jogalapokkal és érvekkel.

A megtámadott határozat egészben, másodlagosan részben történő hatályon kívül helyezésére irányuló keresetről

A felek érvei

- 32 A felperes kereste alátámasztásául egyetlen jogalapra, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozik.

– A célközönségről

- 33 A felperes és az OHIM álláspontja szerint a szóban forgó áruk átlagos fogyasztója francia és olasz női fogyasztó. A beavatkozó úgy véli, hogy a védjegyek összehasonlítása szempontjából kizárólag Franciaország területe jön szóba.

– Az áruk hasonlóságáról

- 34 Az áruk hasonlóságát illetően a felperes előadja, hogy a „női cipők” közé sorolható azon áruk, amelyeket a korábbi védjegyek jelölnek, valamint a „bőr és bőrutánzatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárúk; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök” körébe tartozó, a védjegybejelentésben szereplő áruk, különösen a „női táskák” hasonlóak.

- 35 A felperes hangsúlyozza, hogy mind a cipőknek, mind a táskáknak esztétikai és díszítő szerepük van a női öltözködésben. A „női cipők” és a „női táskák” ugyanolyan jellegűek, minthogy gyakran ugyanabból az anyagból készítik őket. Másfelől a végső fogyasztók és a forgalmazási csatornák is megegyeznek. Az olasz és francia női fogyasztók szemében a cipő és a táska egységet alkot. A felperes ebből azt a következtetést vonja le, hogy ezek az áruk egymást oly mértékben kiegészítő jellegűek, hogy hasonlóknak tekintendők. A tárgyaláson kifejtette, hogy az OHIM is ezt az álláspontot foglalta el felszólalási eljárásra vonatkozó, 2004. május 10-i iránymutatásában.
- 36 Az áruk hasonlóságát illetően az OHIM egyetért a fellebbezési tanács elemzésével, amely szerint a „női cipők” és a „bőr és bőrutánzatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárúk; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök” körébe sorolható áruk nem hasonlóak.
- 37 Az OHIM mindazonáltal megjegyzi, hogy a felszólalási osztályok által elfogadott gyakorlat szerint a „ruházat” és a „cipők”, illetve a „bőr- és műbőrárúk és táskák” és különösen a „kézitáskák” kiegészítő jellegűnek tekintendők. Ennek illusztrálására az OHIM a felszólalási osztálynak a 1440/2000. sz., Local Boy’z/WHG Westdeutsche Handelsgesellschaft ügyben 2000. június 30-án, valamint a 2008/2000. sz., T. J. Hughes/TJ Investments ügyben 2000. augusztus 9-én hozott határozatára hivatkozik. Az OHIM felhívja a figyelmet arra, hogy a fenti 35. pontban hivatkozott, a felszólalási eljárásra vonatkozó iránymutatás 2. része 2. fejezetének 2.6.2. pontja többek között megállapítja, hogy a fogyasztók a „kézitáskákra”, „cipőkre” és a „ruházatra” mint kiegészítő árukra tekintenek. Az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszolva a tárgyaláson hozzátette, hogy az iránymutatás OHIM általi elfogadását megelőző egyeztetése során ezt a pontot nem érte egyhangú bírálat a hatáskörrel rendelkező nemzeti védjegyhatóságok részéről, ellenkező esetben ugyanis az OHIM nem fogadta volna el a bírált pontot.
- 38 A beavatkozó fenntartja, hogy a szóban forgó védjegyekkel megjelölt áruk nem hasonlóak. E tekintetben mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a felperes nem terjesztett elő érvet a fellebbezési tanács azon megállapításával szemben, miszerint a

„női cipők” és a védjegybejelentésben szereplő, a „női táskák” kívüli áruk nem hasonlóak. A beavatkozó ezenkívül kifejti, hogy az árukat nem lehet pusztán azon az alapon hasonlóknak tekinteni, hogy a fogyasztó egymáshoz illő cipőt és táskát keres.

– A megjelölések hasonlóságáról

- 39 A felperes előadja, hogy a megjelölések közötti hasonlóság foka „jelentősnek, nem pedig csekélynek” tekintendő. A tárgyaláson hangsúlyozta, hogy a „Rossi” név gyakorisága nem zárja ki, hogy a MISS ROSSI védjeggyel megjelölt áruk vonatkozásában megkülönböztető képességgel rendelkeznek.
- 40 Az OHIM elfogadja a fellebbezési tanács azon következtetését, hogy a megjelölések között kismértékű a hasonlóság.
- 41 A beavatkozó vitatja a fellebbezési tanács azon következtetését, miszerint a MISS ROSSI és a SISSI ROSSI megjelölések hasonlóak. Kifejti, hogy a korábbi védjegyek nem rendelkeznek magas szintű megkülönböztető képességgel. Mivel a felperes nem vitatta, hogy a „Rossi” vezetéknev igen gyakori, a megjelölések elemzésének a megjelölések első szavára („miss” és „Sissi”) kell összpontosítania. A beavatkozó szerint az első szavak elég különbözőek ahhoz, hogy kizárják a hasonlóságot a szóban forgó megjelölések között. Hozzáteszi ehhez, hogy különböző fogalmi tartalommal rendelkeznek, ami elegendő a megkülönböztethetőségükhöz (az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS] ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 54. pontja és a T-185/02. sz. Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM – DaimlerChrysler [PICARO] ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1739. o.] 56. pontja).

– Az összetéveszthetőségről

- 42 A felperes előadja, hogy a szóban forgó védjegyek között fennáll a képzettársítás veszélye, mivel a SISSI ROSSI védjegyet jellemző módon női táskákra használják, és mert a felperes már folytat tevékenységet ebben az ágazatban.
- 43 Az OHIM megítélése szerint ez az érv nem bír jelentőséggel.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 44 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

– A jogvita tárgyáról

- 45 Mindenekelőtt azt kell megjegyezni, hogy a keresetből és különösen a kereseti kérelem első pontjából, valamint a felperes szóbeli előterjesztéséből az tűnik ki, hogy a felperes szerint valamennyi áru, amelyre a felszólalás vonatkozik, hasonló a korábbi védjegyekkel megjelölt „női cipőkhöz”.

46 Mindazonáltal – mint arra a beavatkozó helyesen hívja fel a figyelmet – meg kell állapítani, hogy a keresetben kifejtett érvelés kizárólag „női táskákra” és „női cipőkre” hivatkozik. Mivel nem terjesztettek elé érvelést a fellebbezési tanács azon következtetésére vonatkozóan, miszerint a „bőr és bőrutánzatok; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök” és a „női cipők” körébe tartozó áruk nem hasonlók, az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálja az ezen áruk közötti állítólagos hasonlóságot. Ezen túlmenően a felperes által az OHIM előtti eljárás során tett valamennyi észrevételre irányuló általános hivatkozás nem leplezheti a keresetlevélben kifejtett érvek hiányát (lásd a fenti 31. pontot). Végezetül, csak a tárgyaláson és így túl későn került sor a felperes azon kijelentésére, miszerint ezeket az árukat ugyanazon csatornákon keresztül értékesítették és ugyanazon nyersanyagból készültek.

47 A korábbi védjegyeket illetően senki nem vitatta a fellebbezési tanács azon következtetését, miszerint a 40/94 rendelet 43. cikke (2) bekezdésének utolsó mondata és a 43. cikkének (3) bekezdése alapján a korábbi védjegyeket úgy kell tekinteni, mint amelyeket csak a „női cipők” tekintetében lajstromoztak.

48 Az előbbi pontokból következően a megtámadott határozat egészben való hatályon kívül helyezésére irányuló elsődleges kereseti kérelmet el kell utasítani, és csak a megtámadott határozat részben való hatályon kívül helyezésére irányuló másodlagos kereseti kérelmet kell vizsgálni. Következésképpen csak azt kell vizsgálni, fennáll-e hasonlóság a közösségi védjegybejelentéssel érintett, a 18. osztályba tartozó „más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárúk” körébe sorolható „női táskák”, illetve a korábbi védjegyekkel megjelölt, a 25. osztályba tartozó „női cipők” között.

– A célzott vásárlóközönségről

- 49 Mivel a „női cipők” és a „női táskák” mindennapos használatra szánt és női vásárlóközönség számára készült áruk, a célközönség alapvetően nőnemű átlagfogyasztókból áll.
- 50 Mivel a korábbi védjegyek Franciaországban és Olaszországban részesülnek oltalomban, a célközönségbe elvileg francia és olasz fogyasztók tartoznak.
- 51 A beavatkozó szerint azonban az érintett terület a jelen jogvita esetében Franciaországra korlátozódik.
- 52 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróságnak csak abban az esetben kellene arról a kérdésről nyilatkoznia, hogy a jogvitában érintett terület magában foglalja-e Olaszországot, ha a francia fogyasztó érzékelése eltérne az olasz fogyasztótól. Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a jogvitában érintett felek egyike sem tett különbséget aközött, hogyan érzékelik ugyanazon árukat a francia és az olasz fogyasztók. Következésképpen nem kell ilyen különbséget tenni a fogyasztók által érzékelt áruk hasonlóságának megállapításakor. A megjelölések közötti hasonlóságot szükség esetén annak függvényében kell vizsgálni, hogyan érzékelik ezeket az árukat a francia és az olasz fogyasztók.

– Az áruk hasonlóságáról

- 53 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának szövegéből következően az e rendelkezés szerinti összetéveszthetőség a megjelölt áruk vagy szolgáltatások

azonosságát vagy hasonlóságát feltételezi. Így, még ha a bejelentett megjelölés azonos is lenne valamely különösen erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkező védjeggyel, akkor is szükséges annak megállapítása, hogy az ütköző védjegyekkel ellátott áruk vagy szolgáltatások hasonlóak (lásd értelemszerűen a Bíróság C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-5507. o.] 22. pontját).

- 54 A szóban forgó áruk hasonlóságának mérlegelésekor figyelembe kell venni az áruk vagy szolgáltatások kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt és különösen az áruk vagy szolgáltatások természetét, rendeltetését, használatát, valamint versengő vagy kiegészítő jellegüket (lásd a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alkalmazására vonatkozóan a Canon-ítélet [hivatkozás fent] 23. pontját, valamint a 40/94 rendelet alkalmazására vonatkozóan az Elsőfokú Bíróság T-85/02. sz., Díaz kontra OHIM – Granjas Castelló (CASTILLO) ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4835. o.] 32. pontját).
- 55 A jelen ügyben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy az áruk közötti hasonlóság megállapításánál figyelembe kell venni azt, hogy a szóban forgó árukat gyakran ugyanabból a nyersanyagból: bőrből vagy műbőrből készítik. Mivel azonban számos áru készülhet bőrből vagy műbőrből, kizárólag e tényező alapján nem lehet megállapítani az áruk hasonlóságát.
- 56 Megállapítandó, hogy a végső fogyasztók, akiknek a szóban forgó árukat szánják, nem szerepelnek a Canon-ítélet [hivatkozás fent] 23. pontjában kifejezetten megemlített releváns tényezők között, mivel a Bíróság ott nem „végső fogyasztókról”, hanem az áruk rendeltetéséről („Verwendungszweck”) szólt. Mindenesetre a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 36. pontjában helytállóan állapította meg, hogy a vonatkozó vásárlóközönség nem szakemberekből áll, de esetlegesen valamennyi francia vagy olasz női fogyasztót magában foglalhatja. Ilyen feltételek

között az áruk hasonlóságának megállapításánál nem játszhat jelentős szerepet az a körülmény, hogy az áruk végső fogyasztói megegyeznek.

- 57 A fellebbezési tanács helyesen jegyezte meg, hogy eltér az áruk rendeltetése: a cipő a láb öltöztetésére, míg a táska tárgyak hordására szolgál. Következésképpen az áruk nem cserélhetők fel és így nem versengenek egymással.
- 58 Nem győzte meg az Elsőfokú Bíróságot a felperes azon érve, miszerint az áruknak az előző pontban leírt alaprendeltetése másodlagos a női öltözködésben betöltött esztétikai szerepükhöz képest, és hogy a női táska és cipő luxusáru. Először is, még ha igaz is, hogy különösen az öltözködés és a divat terén számos áru egyszerre tölthet be alaprendeltetést és esztétikai szerepet, önmagában emiatt a fogyasztó nem gondolja azt, hogy ezek az áruk ugyanattól a vállalkozástól vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Túlságosan általános ez a feltétel ahhoz, hogy ez alapján ki lehessen mondani az áruk hasonlóságát. Másodszor pedig a női cipők és a női táskák nem kizárólag luxusáruk, amelyek díszítő szerepe fontosabb a cipők esetében a láb öltöztetésére, táskák esetében pedig tárgyak hordására korlátozódó alaprendeltetésüknél.
- 59 A felperes ezenkívül előadja, hogy a „női cipők” és a „női táskák” kiegészítő áruk, és ennél fogva hasonlóak.
- 60 A fenti 35. pontban hivatkozott felszólalási eljárásra vonatkozó iránymutatás 2. része 2. fejezetének 2.6.1. pontjában az OHIM azt a meghatározást adja a kiegészítő árukra, hogy azok olyan, egymással szoros kapcsolatban álló áruk, amelyek egyike

annyira nélkülözhetetlen vagy fontos a másik használatához, hogy a fogyasztók azt gondolhatják, hogy ugyanazon vállalkozás felel mindkét termék előállításáért.

- 61 A jelen ügyben a felperes nem igazolta, hogy a szóban forgó áruk között rendeltetésük alapján ilyen kiegészítő viszony állna fenn. A fenti 35. pontban hivatkozott felszólalási eljárásra vonatkozó iránymutatás 2. része 2. fejezetének 2.6.1. pontjából következően úgy tűnik, hogy az OHIM elfogadja, hogy az áruk esztétikai – vagyis szubjektív – szempontból is lehetnek kiegészítő jellegűek, és ezt a gyártók értékesítési politikája vagy egyszerű divatjelenségek által kialakított fogyasztói szokások vagy preferenciák határozzák meg.
- 62 A felperes azonban sem az OHIM fórumai előtti eljárásban, sem az Elsőfokú Bíróság előtt nem bizonyította be, hogy ez az esztétikai vagy szubjektív kiegészítő jelleg eléri az igazi esztétikai „szükségyszerűség” olyan fokát, amikor a fogyasztók már szokatlanak vagy sokkolónak tartanak, ha a cipőjükhöz nem teljesen illő táskát hordanának. Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt úgy véli, hogy a divat- és ruházati ágazat egészére általában véve jellemző bizonyos mértékű esztétikai harmóniára törekvés az öltözködésben, és ez túl általános tényező ahhoz, hogy önmagában igazolni tudja az érintett áruk kiegészítő és ennél fogva hasonló jellegét. Az Elsőfokú Bíróság ezenkívül emlékeztet arra, hogy a felperes által első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt bemutatott bizonyítékok nem vonhatják kétségbe a jelen ügyben a megtámadott határozat jogszerűségét, mint ez a 19. és azt követő pontokból következik.
- 63 Ezen túlmenően a fogyasztók nem gondolják azt, hogy az áruk ugyanattól a vállalkozástól származnak, csak azért, mert az egyiket a másik kiegészítőjének vagy kellékének tartják. Ez akkor lenne így, ha a fogyasztók azt is szokásosnak vennék, ha

ezeket a termékeket ugyanazon védjeggyel megjelölve árusítanák, ami rendes esetben azt jelentené, hogy az áruk gyártói vagy értékesítői nagyrészt megegyeznek.

- 64 A fellebbezési tanács nem vizsgálta azt a kérdést, vajon a női cipők gyártói általános szabályként női táskát is gyártanak-e. A felperes az OHIM fórumai előtti eljárásban mindazonáltal nem adott elő részletes vagy bizonyítékokkal alátámasztott tényeket annak igazolására, hogy az érintett vásárlóközönség felfogása szerint a cipők és a táskák gyártói általában megegyeznek. Csupán azt jelentette ki általánosságban, hogy az ilyen árukat forgalmazó gyártók ugyanazok lehetnek. Ezenfelül mind a felszólalási eljárásra vonatkozó iránymutatás, mind a felszólalási osztálynak a fenti 37. pontban hivatkozott két határozata elismeri, hogy általában nem jellemző, hogy ugyanaz a gyártó vagy kapcsolt gyártók értékesítsenek táskát és cipőt. Ilyen körülmények között ez a szempont nem kérdőjelezheti meg a fellebbezési tanács összetéveszthetőségre vonatkozó átfogó értékelésének eredményét.
- 65 Az értékesítési csatornákat illetően a fellebbezési tanács azt a fontos megállapítást tette, hogy a szóban forgó árukat néha, de nem mindig és nem szükségszerűen ugyanazokban az üzletekben árusítják. Azt is elismerte, hogy bár ez valóban arra utal, hogy a szóban forgó áruk hasonlóak, ám ez még nem szünteti meg az áruk közötti különbségeket.
- 66 A felperes nem igazolta, hogy a szóban forgó árukat rendszerint ugyanazokon a helyeken árusítják vagy hogy a fogyasztók szükségszerűen elvárják, hogy a cipőboltban ne csak cipőket találjanak, hanem női táskák széles választékát is, és fordítva. Azt sem bizonyította be, hogy a fogyasztók általában elvárják, hogy a cipőgyártók ugyanazzal a védjeggyel ellátott táskát is áruljanak, és fordítva.

- 67 Ilyen körülmények között helyben kell hagyni a fellebbezési tanács következtetését, miszerint az áruk között több különbség van, mint hasonlóság.
- 68 Mindazonáltal, mint ez a fenti 55. és 65. pontból is következik, az áruknak néhány közös jellemzője is akad, többek között hogy olykor ugyanazokon az elárúsítóhelyeken árusítják őket. Az említett különbségek tehát a szóban forgó áruk között nem olyan nagyok, hogy önmagukban kizárhatnák az összetéveszthetőség lehetőségét, főként amikor a bejelentett megjelölés azonos valamely különösen erősen megkülönböztető jellegű védjeggyel (lásd a fenti 53. pontot).

– A megjelölések hasonlóságáról

- 69 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érintett megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát illetően az összetéveszthetőség átfogó értékelésének a megjelölések által keltett összbenyomáson kell alapulnia, figyelembe véve többek között megkülönböztető és domináns jegyeiket (lásd a BASS-ítélet [hivatkozás fent] 47. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A jelen ügyben az értékelésnek a francia és az olasz fogyasztók érzékeléséhez kell viszonyulnia (lásd a fenti 49–52. pontot).
- 70 A szóban forgó megjelölés második szava, a „Rossi” szó, vizuálisan azonos. Az első szavak („Sissi” és „miss”) közös alkotóelemei az „iss” betűk. A bejelentett megjelölésben szereplő „Sissi” szó azonban hosszabb, mint a „miss”, mivel ez csak négybetűs, szemben a bejelentett ötbetűs megjelöléssel. Az „s” és az „m” kezdőbetűk, illetve az „i” és az „s” utolsó betűk vizuálisan különböznek.

- 71 A hangzásbeli hasonlóságot illetően a fellebbezési tanács jogosan jegyezte meg, hogy a szóban forgó mindkét megjelölésre jellemző a két „s” hosszúsága és az egyetlen magánhangzó, az „i” jelenléte. Arra a lényeges körülményre is kitért, hogy a két szó eltérő szótagszámú, és hogy a franciában – az olasztól eltérően – az utolsó szótagon van a hangsúly.
- 72 A fogalmi hasonlóságot illetően a fellebbezési tanács helyesen jegyezte meg, hogy az olasz és a francia fogyasztók a „Rossi” szót olasz eredetű vezetéknevként fogják fel. A felek abban is egyetértenek, hogy a „Sissi” szót női keresztnévként ismerik. A felek azt sem vitatják, hogy a célközönség a „miss” szót annak angol („kisasszony”) értelmében értik. Lényeges a felperes azon megjegyzése, miszerint mind a MISS ROSSI, mind a SISSI ROSSI megjelölés egy „Rossi” vezetéknevű nőre utal. Mindamellett a „miss” („kisasszony”) szó és az egyedi „Sissi” keresztnév fogalmilag eltér egymástól.
- 73 Mivel a megjelölések bizonyos tekintetben hasonlítanak, de másban különböznek, a hasonlóság mértéke attól függ, hogy a mindkettőben közös „Rossi” szó megkülönböztető és domináns alkotóelemet képez-e.
- 74 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt azt állapítja meg, hogy a „Rossi” szó a szóban forgó megjelölésekben a második helyen és semmiképpen nem feltűnően szerepel.
- 75 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a felperes nem azt állította, hogy a „Rossi” szó a megjelölés domináns alkotóelemét képezi, csupán azt sérelmezte, hogy a fellebbezési tanács tévesen ítélte meg úgy, hogy a „Sissi” és a „miss” szavak az illető megjelölések által keltett összbenyomás domináns alkotóelemei.

- 76 Még ha a „miss” szó nem is domináns alkotóeleme a korábbi védjegyeknek és a „Sissi” szó a bejelentett megjelölésnek, hanem csak olyan szerepet tölt be, mint a „Rossi” szó, a fenti 70–72. pontban kifejtett különbségek alapján akkor is el lehet utasítani a felperes azon érvét, miszerint a megjelölések közötti hasonlóság jelentősnek tekinthető. Legfeljebb átlagos, esetleg kismértékű hasonlóságról van szó.

– Az összetéveszthetőségről

- 77 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség annak a veszélyét idézi elő, hogy a vásárlóközönség azt hiszi, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Az áruk származásának tekintetében az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS) ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 29–33. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 78 Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség annál nagyobb mértékű, minél jelentősebb a korábbi védjegy megkülönböztető képessége (lásd értelemszerűen a Canon-ítélet [hivatkozás fent] 18. pontját és a Bíróság C-342/97. sz., Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 20. pontját).

- 79 A jelen ügyben megállapítható, hogy a korábbi védjegyek nem rendelkeznek erős megkülönböztető képességgel. Tehát csak azt kell vizsgálni, hogy a megjelölések hasonló elemei nagyobb súllyal esnek-e latba, mint a szóban forgó áruk közötti különbségek, és ezáltal előidézhetik-e azt, hogy a célközönség felfogásában összetéveszthetővé váljanak.
- 80 Az áruk között fennálló, az 57. és azt követő pontokban kifejtett különbségekre, valamint a megjelöléseknek a 70–72. pontban kifejtett különböző elemeire figyelemmel az Elsőfokú Bíróság e tekintetben úgy ítéli meg, hogy a fogyasztók nem fogják összetéveszteni a szóban forgó védjegyeket.
- 81 A felperes mindazonáltal úgy véli, hogy fennáll a képzettársítás kockázata abban a tekintetben, hogy a fogyasztó azt hiheti, hogy a szóban forgó védjeggyel megjelölve forgalmazott áruk ugyanattól a vállalkozástól vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.
- 82 E tekintetben mindenekelőtt azt kell megállapítani, hogy a felperes nem vonta kétségbe a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a „Rossi” vezetéknev igen gyakori és nemcsak az olasz, de a francia fogyasztók szemében is jellegzetes olasz vezetéknev.
- 83 Olyan területen, mint a ruházati és divatágazat, ahol gyakorta használnak családnévből alkotott megjelöléseket, általános szabályként tételezhető fel, hogy egy nagyon gyakori név jóval sűrűbben jelenik meg a kereskedelemben, mint valamely ritka név. Ezért a fogyasztók nem gondolják, hogy gazdasági kapcsolat lenne az összes „Rossi” vezetéknevet tartalmazó védjegy jogosultja között. Ennélfogva nem hiszik azt sem, hogy a SISSI ROSSI védjeggyel jelölt táskákat árusító vállalkozások gazdaságilag egymással kapcsolatban állnak vagy megegyeznek a MISS ROSSI védjeggyel jelölt cipőket árusító vállalkozásokkal.

84 Végezetül a korábbi védjegyek és a bejelentett védjegy közötti összetéveszthetőség megítélése szempontjából irreleváns az a körülmény, hogy a felperes kézitáskák gyártásával is foglalkozik. A szóban forgó védjegyekkel megjelölt árukat ugyanis azért kell vizsgálni, mert ezen védjegyek oltalmában részesülnek. A korábbi védjegyeket pedig nem a „más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárakra” vonatkozóan lajstromozták, hanem csak a „női cipőkre” vonatkozóan tekinthetőek bejegyzettnek. Következésképpen a felperes nem hivatkozhat a korábbi védjegyekre azért, hogy megvédje a kézitáskák gyártásában elfoglalt pozícióját.

85 A fentiekből következően a fellebbezési tanács helyesen határozott úgy, hogy a szóban forgó védjegyek nem összetéveszthetőek. Az Elsőfokú Bíróságnak nem kell arról határoznia, hogy az érintett terület Franciaországra korlátozódik-e és hogy az érintett női fogyasztók különös figyelmet szentelnek-e a védjegyeknek. Ezért mivel a felperes egyetlen jogalapja nem megalapozott, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

86 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**
- 2) **A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Pirrung

Meij

Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. március 1-jei nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök